

glow

ศูนย์บริการข้อมูลคามาคุระอุซุมากิ ยินดีต้อนรับคุณผู้พลัดหลง

เดินตามบันไดเวียนลงมายังชั้นใต้ดินของร้านขายนาฬิกา
คุณตาฝาแฝดและผู้อำนวยความสะดวกแอมโมไนต์กำลังรอคุณอยู่

มีจิโกะ อาโอยามะ เกียน
ณัฐจุฑา สุวรรณรัตน์ เปา

鎌倉うずまき案内所

ศูนย์บริการข้อมูลคามาคุระอุซุมากิ
ยินดีต้อนรับคุณผู้พลัดหลง

鎌倉うずまき案内所

ผู้เขียน มิจิโกะ อาโอยามะ | ผู้แปล ณัฐจุฑา สุวรรณรัตน์

คำนำสำนักพิมพ์

การพลัดหลงเกิดขึ้นได้ในทุกช่วงเวลาของชีวิต ทั้งตอนที่เรายังเป็นเด็ก ตอนที่เติบโต หรือกระทั่งตอนที่เราก่อตัวลง การพลัดหลงมีหลายรูปแบบ บางครั้งอาจจะมาในรูปแบบของการพลัดหลงจากครอบครัว จากเส้นทางที่เราเลือก หรือจากสังคมที่เราอาศัยอยู่

คนทั้งหกที่ถูกพัดพามายังศูนย์บริการข้อมูลคามาคูระอุซุมากิเองก็เช่นกัน พวกเขาต่างก็พลัดหลงจากเส้นทางที่มีชื่อว่าชีวิต ทั้งสับสน กังวล ไม่รู้จะเดินต่อไปทางไหน จนเมื่อได้พบกับคุณตา ฝาแฝดและผู้อำนวยการแอมโมไนต์ที่ศูนย์บริการข้อมูลแปลกประหลาดชั้นใต้ดิน เส้นทางที่เคยเลือนรางก็ปรากฏชัดเจนขึ้น

ในหนังสือเล่มนี้ เราจะได้พบกับฮายาซากะ พนักงานกองบรรณาธิการที่ติดอยู่บ่อยครั้งว่าตนไม่เหมาะกับงานที่ทำอยู่ อายาโกะ คุณแม่ที่ไม่รู้จะพูดยังไงให้ลูกชายที่มั่งม้นอยากเป็นยูทูเบอร์หันไปเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย โคชูเอะ บรรณารักษ์สาวที่หนักใจกับคำขอแต่งงานที่ฟังดูไร้แก่น้ำหนักของแฟนหนุ่ม อิจิกะ เด็กสาวม.ต้น ที่กลัวว่าตัวเองจะไม่ใช่ที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน อายุคาวะ อดีตหัวหน้าคณะละครสุดป๊อปที่ปัจจุบันขายตัวแทบไม่ออก และบุบตะ ชายชราเจ้าของร้านหนังสือเก่าที่ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย

มิจิโกะ อาโอยามะจะรายมนตร์ใส่ผู้อ่านผ่านตัวอักษรและเรื่องสั้นหกเรื่องที่ทั้งชาญฉลาด ตลกขบขัน และอบอุ่นหัวใจ เหมือนกับอ้อมกอดที่มีให้กันในวันที่เหนื่อยล้า

ศูนย์บริการข้อมูลคามาคูระอุซุมากิแห่งนี้ ยินดีต้อนรับเหล่าผู้พลัดหลง

ขอให้ทุกคนก้าวเดินไปข้างหน้าได้อย่างมั่นคง

สารบัญ

ปี 2019 ยาจุดกันยง	7
ปี 2013 ขวัญ	60
ปี 2007 ชูชิโรล	110
ปี 2001 กุญแจซอล	169
ปี 1995 ฮานามารุ	227
ปี 1989 ซอฟต์ครีม	288

ปี 2019 ยาจุกกันยง

ยุคเฮเซได้จบลงแล้ว

วันที่ 30 เมษายน ปี 2019 การปิดฉากทั้งดงม

จากที่โอรเะซังผู้เป็นหัวหน้าเล่าให้ฟัง ก่อนที่ยุคโชวะจะจบลง หลังสมเด็จพระจักรพรรดิสวรคตนั้น หลังค่นด้วยวันเอ็กซ์เดย์* ที่ไม่รู้ว่าจะมาถึงเมื่อไหร่ ผู้คนที่ว้ทั้งญี่ปุ่นก็ตกอยู่ในภวะควบคุมตนเองเป็นระยะเวลาประมาณครึ่งปี

สำหรับผมที่เกิดในปีเฮเซที่สอง นั้นเป็นเรื่องราวที่ให้ความรู้ลึกเหมือนมีใครอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ให้ฟัง เฮเซปีสุดท้ายที่ถูกกำหนดวันขึ้นศักราชใหม่ไว้ล่วงหน้าในขณะที่จักรพรรดิยังแข็งแรงดีนั้น อย่างว้แต่การไว้อาลัยเลย บ้านเมืองกลับยิ่งครึ้นเครง การได้เป็นสักขีพยานในช่วงรอยต่อของยุคสมัยนั้นให้ความรู้ลึกเหมือนงานเทศกาล นับเป็นเรื่องที่น่ายินดีอย่างแน่นอน

ฤดูร้อนสุดท้ายของเฮเซ คริสต์มาสสุดท้ายของเฮเซ ปีใหม่สุดท้ายของเฮเซ...สุดท้ายของเฮเซ

* วันเอ็กซ์เดย์ หมายถึงวันที่คาดว่าจะเกิดเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ในอนาคตอันใกล้

การที่บอกวันสุดท้ายให้ได้รู้ล่วงหน้าถือเป็นความกรุณาอย่างหนึ่ง ทั้งช่วยให้ได้เตรียมใจและช่วยให้วางแผนล่วงหน้าได้เป็นอย่างดี สิ่งต่างๆ จึงจะดำเนินไปอย่างสดใสและราบรื่น

หลังหมดวันหยุดยาวสิบวันจากการขึ้นศักราชใหม่ วันแรกที่ย่อออกไปทำงานหลังกลายเป็นยุคเระซัง ทั้งๆ ที่ไม่ได้ถามแต่โอริเอะซังก็ทำค้างแล้ว เขาซึ่งอายุห้าสิบสองในปีที่กำลังเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่สามตอนที่เปลี่ยนยุคเป็นเฮเซ เขาชอบขับรถพรีลูดี้สีแดงคู่ใจไปทั่วและทำงานพิเศษที่ร้านอิตาเมชิ* ที่แรกผมนึกว่าร้านอิตาเมชิหมายถึงร้านอาหารซุด้ที่ขายเมนูผัด แต่ความจริงแล้วหมายถึงร้านอาหารอิตาเลียนต่างหาก

"ตอนนั้นยังแอบรักภรรยาข้างเดียวอยู่เลย วันที่เปลี่ยนจากโชวะเป็นเฮเซก็รู้สึกตื้นตันว่า อ่า...นี่ฉันก้าวข้ามสองยุคสมัยไปกับเด็กคนนี้แล้วสินะ น่าประทับใจเนอะ ครั้งนี้ก็จะได้ก้าวข้ามยุคสมัยไปด้วยกันอีก ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยจริงๆ"

ก้าวข้ามสองยุคสมัย

ถึงจะไม่สนใจเรื่องราวความรักที่ผ่านมานานแล้วอะไรนั้นของโอริเอะซัง แต่คำพูดนั้นก็กลับกระแทกใจผมเล็กน้อย

ของจดหมายสีขาวที่ถูกซุกไว้ในส่วนลึกของกระเป๋า

ไม่กล้ายื่นเสียที จนสองเดือนมานี้ต้องแก้ใหม่หลายรอบเพื่อเปลี่ยนวันที่

พอเข้าเดือนพฤษภาคม เมื่ออยู่ต่อหน้ากระดาษเขียนจดหมายแผ่นใหม่อีกครั้งผมก็ถอนหายใจ เฮเซและเระซัง ผมก้าวข้ามสองยุคสมัยไปพร้อมๆ กับจดหมายลาออกเสียแล้ว

* อิตาเมชิ คำว่า 'อิตา' ย่อมาจาก 'อิตาเมรุ' ที่แปลว่าผัด ส่วน 'เมชิ' มาจากคำว่าอาหาร

ผมเหม่อมองฝูงชนเบื้องหน้าที่กำลังเบียดเสียดกันอยู่บน
ชานชาลาสถานีคามาคูระ

เหล่าผู้โดยสารมากมายที่ไหลทะลักออกมาจากขบวนรถไฟ
สายโยโกสุกะทำให้ออกไปยังช่องตรวจตั๋วในทันทีไม่ได้ ผู้คนต่างก็
แออัดกันระหว่างมุ่งหน้าขึ้นบันได หัว หัว หัว แล้วก็หัว แม้ด้านหลัง
ศีรษะจะไม่มีตาและจมูก ลักษณะศีรษะของแต่ละคนก็ยังดูเป็น
เอกลักษณ์

"ฮายาซากะคุง ยังทันอยู่ใช่ไหม"

ในกิจจัทมพลางใช้หลังมือเช็ดหน้าผาก แม้แต่ตรงหมวดจิม
ที่ขึ้นอยู่ได้จมูกก็มีเหงื่อซึมเล็กน้อย การที่ในกิจจัทมหันสมัยขึ้นขอบ
การไถ่หมวดจิมซึ่งไม่เป็นที่นิยมในสมัยนั้นนั้น บอกตามตรงว่ายังเป็น
สิ่งที่ผมไม่เข้าใจ อาจเพราะเป็นความชอบส่วนตัว หรือความพยายาม
ที่จะพรางใบหน้าที่ดูเยาว์วัยของเขา แต่ถึงจะไถ่หมวดทรงนั้นก็ยัง
ดูไม่ออกอยู่ดีว่าในกิจจัทมอายุสามสิบสามแล้ว เรียกว่าดูเหมือนเด็ก
ก็คงจะเหมาะกว่าบอกว่าดูอ่อนกว่าวัย ประกอบกับการที่เขาชอบ
เข้าหาอย่างเป็นกันเองแล้ว ผมที่อายุน้อยกว่าเขาถึงสี่ปีเป็นต้อง
เผลอใช้คำพูดเหมือนคนรุ่นเดียวกันกับเขาทุกที

วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใสราวกับจะหวนให้นึกถึงฤดูร้อน แสงแดด
สว่างจ้าของเวลาบ่ายสองโมงส่องลงบนชานชาลาที่รถไฟเคลื่อน
จากไป โกลเดินวิก* ผ่านไปแล้ว เดือนพฤษภาคมก็เข้าสู่ช่วงครึ่งหลัง
นึกว่าคนจะแน่นน้อยลงสักหน่อยแล้วเสียอีก แต่ดูเหมือนว่าคราวนี้
จะเข้าสู่ฤดูดอกอะจิไซ** แทน และไม่ใช่ว่าทุกคนในโลกนี้จะไป

* โกลเดินวิก คือสัปดาห์ที่ประกอบไปด้วยวันหยุดราชการหลายวันในสัปดาห์เดียวกันของประเทศญี่ปุ่น

** ดอกอะจิไซ หรืออีกชื่อหนึ่งคือดอกไฮเดรนเยีย

ทำงานหรือไปโรงเรียนกันในช่วงกลางวันของวันธรรมดาเสมอไป
ดังนั้นสถานที่ท่องเที่ยวแบบนี้ไม่ว่าจะมาเมื่อไหร่ก็อาจจะมีคน
หนาแน่นอยู่เสมอ แถมจู่ๆ ก็มีการตรวจสภาพไฟจราจรทำให้รถไฟ
ต้องหยุดชั่วคราวซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ได้คาดการณ์มาก่อนอีก

"เดียวโทรไปแจ้งเขาก่อนนะ"

ผมหยิบสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋าหลังของกางเกง ชิโนะ
คาซาสาระซึ่งที่เป็นช่างภาพอิสระส่งไลน์มาว่า

'ถึงแล้วครับ'

ผมตอบกลับไปเพียงว่า

'ขอโทษครับ กำลังไปครับ'

จากนั้นก็โทรศัพท์หาคาเฟสไต้บ้านโบราณที่จะไปขอเก็บข้อมูล
ผมทำงานอยู่ที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่งในเมืองโตเกียว เข้ามา
ทำงานเมื่อเจ็ดปีก่อน และสังกัดในกองบรรณาธิการนิตยสารผู้หญิง
สำหรับแม่บ้าน 'มิโมซ่า' มาได้เกือบหกปีแล้ว

คอลัมน์นิตยสารที่ได้รับผิดชอบเป็นครั้งแรกคือ 'ชิ้นเก็บของ
ที่ทำจากกล่องเปล่า' ซึ่งเป็นโปรเจกต์หน้าคู่ซ้ายขวาที่ไม่อาจเรียก
ได้ว่าเป็นคอลัมน์พิเศษ แถมยังไม่มีคามแปลกใหม่อะไรอีก คงไม่มี
นักอ่านคนไหนให้ความสนใจ แต่ถึงอย่างนั้น ตอนที่ถูกย้ายตำแหน่ง
มาใหม่ๆ ผมก็ได้เรียนรู้กระบวนการการผลิตนิตยสารและได้เจอ
ดาราที่ชอบเป็นครั้งคราวจึงรู้สึกสนุกบ้างตามแบบของผม แต่ว่าช่วงนี้
เรื่องพวกนั้นกลับไม่ทำให้รู้สึกตื่นเต้นแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยังต้องเจอ

ทั้งการนอนไม่พอ ทั้งกำหนดส่งงาน ทั้งการเสนอแผนงานที่ไม่ผ่าน
เสียที ไปจนถึงหัวหน้าที่เข้ากับคนยาก...หรือก็คือทุกวันที่เต็มไปด้วย
ความรู้สึกโดนบดขยี้จากแรงกดดันอันไร้ที่สิ้นสุดของโอริเอะซัง

การเก็บข้อมูลที่เราจะทำกันในวันนี้เป็นการเก็บข้อมูล
สำหรับเขียนบทความในคอลัมน์ 'คนเชื่อมคน' ซึ่งเป็นคอลัมน์แบบ
ต่อเนื่อง โดยเปิดให้คนดังที่มาให้สัมภาษณ์แนะนำคนดังคนอื่นๆ
มารับช่วงต่อในการให้สัมภาษณ์ในคอลัมน์ครั้งต่อไป

พนักงานของคาเฟ่รับสายหลังเสียงรอสายดังสามครั้ง

"ฮายาซากะจากโฮบุนนะครับ ขอรบกวนด้วยนะครับ" ผมแจ้ง
ชื่อของตัวเอง "ขอโทษด้วยครับ ตอนนี้ถึงสถานีคามาคูระแล้ว แต่
อาจจะไปสายประมาณห้านาทีครับ"

"อ้อ จะออกจากสถานีก็ลำบากเหมือนกันสินะครับ"

เสียงอันสดใสของชายหนุ่มดังมาจากอีกฝั่งของสมาร์ตโฟน
ผมถามต่ออย่างเกรงใจ

"อาจารย์คุโรโสะมารอแล้วหรือยังครับ"

"ครับ แต่ก็ไม่ได้เหมือนกำลังรออยู่เลยครับ ไม่ใช่ไรหรอกครับ
เขามาตั้งแต่ช่วงเช้าเหมือนทุกที น่าจะกำลังเขียนนิยายอยู่นะครับ"

ผมจึงบอกเขาว่าจะรีบไปแล้ววางสาย

ทั้งๆ ที่คุโรโสะ ลอยด์เป็นนักเขียนนิยายไซไฟผู้ขึ้นชื่อเรื่อง
แทบจะไม่เผยหน้าออกสื่อ เขากลับตอบตกลงให้สัมภาษณ์หลัง
ได้รับไม้ต่อนักแสดงสาวที่แม้จะเกษียณจากวงการไปแล้วก็ยัง
มีอิทธิพลอย่างคุณเรนาอิ ซังโกะที่มามีบทบาทก่อนหน้า ดูเหมือนว่า
พวกเขาจะเป็นเพื่อนเก่าแก่กัน

บอกตามตรงว่าผมไม่เคยอ่านนิยายของคุโรโสะ ลอยด์เลย

สักเล่ม แต่โนกิจังที่เป็นนักเขียนและเป็นแฟนคลับเขามาตั้งแต่สมัยมัธยมต้นนั้นตื่นเต้นมากทีเดียว

"สุดยอดเลยเนอะ ไม่คิดเลยว่าจะมีวันที่ได้เจอคุโรโสะ ลอยด์รู้สึกว่าคุณจะมีนิยายของเขาครบทุกเล่มเลยนะ"

จะว่าไปมีหลายครั้งที่โนกิจังเขียนบทวิจารณ์นิยายของคุโรโสะลอยด์ลงในบล็อกของตน บล็อกของเขาเป็นที่นิยมมาก เห็นว่ามีคนเข้าชมวันละมากกว่าสามหมื่นครั้งเลยทีเดียว เพราะใช้ชื่อจริงเขียนบทความในฐานะนักเขียนอิสระ บางครั้งจึงมีสำนักพิมพ์ที่ได้่านติดต่อมาจ้างงานด้วย ภาพโพสไฟล์ในบล็อกกับบทวิเคราะห์เป็นภาพวาดหมวดจิม ซึ่งกลายเป็นเครื่องหมายการค้าของโนกิจังไปแล้ว

เปล่งประกายจังเลยนะ โนกิจังเนี่ย ความคลั่งตัวที่ไม่ถูกกักขังและไม่ต้องแบกรับอะไรนั้นเป็นสิ่งที่มีเฉพาะฟรีแลนซ์เท่านั้นสินะ ผมยิ่งอย่างสดีไسرائกับจะเหยียบความอิจฉาที่โผล่มาในใจลงไปให้มิด

"ค่อยยังชั่ว ผมอ่านแค่เล่มใหม่แบบผ่านๆ มาเพื่อ แต่เล่มอื่นไม่รู้เรื่องเลย เพราะมันเฝือกด้วยนะ"

โนกิจังทำตาโตพลางพยักหน้าอย่างแข็งขัน

เราสองคนผ่านช่องตรวจตัวผู้ประตูกิตตะวันออกด้วยกัน จนในที่สุดก็ออกจากสถานีได้ ที่ท่ารถประจำทาง ทางขวามือมีผู้คนมารวมตัวกันอย่างวุ่นวาย มีชาวต่างชาติผมทองหลายคนทางคู่มือเดินทางกันอย่างคึกคัก

"ต้องไปทางถนนโคมาจิใช่ไหม" โนกิจังถามขึ้น

เมื่อลอดผ่านเสาโทริอิสีแดงทางซ้ายมือก็จะเข้าสู่ถนนโคมาจิ บริเวณทางเข้ามีร้านขายของฝากแนวแฟนซีและร้านขายอาหารริมทางที่ซื้อมาเดินกินได้เรียงรายอยู่เพื่อเอาใจคนวัยหนุ่มสาว

จู่ๆ โนกิจังก็หยุดเดิน กลุ่มคนที่เหมือนจะเป็นเด็กนักเรียน

ทัศนศึกษากำลังเดินมาจากฝั่งตรงข้าม กลุ่มเด็กชุดนักเรียนที่ดูแล้ว น่าจะเป็นชั้นมัธยมต้นกระจายตัวออกด้านข้างโดยไม่เดินหน้าแม่แต่นิดเดียว ไม่รู้ทำไมในกิจถึงถึงมองเหล่าเด็กมัธยมต้นด้วยสายตาเป็นประกายและยิ้มจนตาหยี บางทีอาจจะมียุวกะหล่ำปลีน่ารักอยู่ในกลุ่มนั้นละมัง ผมสะกิดให้ในกิจเลียบเข้าริมถนนและเดินแทรกตัวผ่านช่องว่างไป

คาเฟ่น่าจะอยู่ไม่ไกลแล้ว ระหว่างที่ดูแอปพลิเคชันแผนที่แล้วเดินเข้าตรอกที่อยู่ระหว่างร้านขนมญี่ปุ่นและร้านเครป ความเงียบสงบก็มาเยือนอย่างไม่ทันตั้งตัว

มันเป็นทิวทัศน์ที่เห็นได้บ่อยแม้ในชินญูย่าหรือกินซ่า ถัดจากถนนที่พลุกพล่านเพียงแคชอยเดียว ก็จะได้พบกับโลกอีกใบที่เงียบเหงาจนทำให้คิดว่าความอึกทึกนั้นเป็นภาพลวงตา ที่จริงพื้นที่ของฝั่งนี้น่าจะกว้างกว่าแน่ๆ ผมมองเห็นตึกเก่ามากมายเรียงรายอยู่จากทางตาขณะเดินผ่านแกลลอรี่เล็กๆ ที่ดูยังงังก็เหมือนแค่เปิดเป็นงานอดิเรก ในที่สุดพวกเราก็มาถึง 'เมลดิง พอต' คาเฟ่สไตล์บ้านโบราณที่เป็นจุดหมายปลายทาง ตอนนี้เลยเวลานัดมาแปดนาที่แล้ว

เมื่อยอตัวลอดผ่านประตูรั้วเตี้ยที่ถูกเปิดไว้ก็พบว่าประตูด้านในเปิดไว้เช่นกัน พอส่งเสียงทักที่ทางเข้าว่า "ขอโทษครับ" ผู้ชายที่ใส่ผ้ากันเปื้อนคาดเอวสีดำก็ปรากฏตัวขึ้น

"ยินดีต้อนรับครับ"

เขาคงเป็นทามาจิซัง เจ้าของคาเฟ่ที่ติดต่อกันทางโทรศัพท์หลายครั้ง อายุน่าจะประมาณสี่สิบปลายๆ พอยิ้มแล้วทางตาที่ตกก็ยิ่งทำให้เกิดมุมนึกดูใจดียิ่งขึ้นไปอีก

"ขอโทษที่มาสายนะครับ"

"ไม่เลยครับ ไม่เป็นไรเลย"

บริเวณทางเข้ากว้างขวาง บนชั้นไม้ยอดมีชุดเขียนจดหมายไปสการ์ด และเครื่องเขียนตั้งโชว์อยู่ ที่หน้าร้านก็จำหน่ายอุปกรณ์เครื่องเขียนด้วย

"วางรองเท้าไว้ตรงนี้ได้เลยนะครับ"

ข้างๆ พื้นที่ยกขึ้นต่างระดับมีชั้นวางรองเท้าตั้งอยู่ พวกผมถอดรองเท้าแล้วเข้าไปด้านใน

ภายในร้านแบ่งออกเป็นหลายห้อง และยังคงหลงเหลือบรรยากาศของบ้านที่มีคนเคยอาศัยอยู่เอาไว้ คาซาสาระซึ่งรออยู่ในห้องกว้างที่มีหน้าต่างบานใหญ่และเฉลียงไม้ซึ่งแต่เดิมแล้วคงเป็นห้องนั่งเล่นมาก่อน ตรงผนังห้องมีชั้นหนังสือที่อัดแน่นไปด้วยหนังสือที่ค่อยๆ ดึงดูดให้โนกิจังเดินหน้ามืดเข้าไปหา เห็นดังนั้นผมจึงดึงตัวโนกิจังไปรวมตัวกับคาซาสาระซึ่งแล้วย้ายสถานที่

บนกระดานไม้คอร์กที่แขวนไว้ตรงทางเดินมีกระดานแปะไว้ว่า 'FREE Wi-Fi' ท่ามกลางบรรยากาศแบบเรโทร ทางร้านก็ตอบสนองความต้องการของคนยุคปัจจุบันไว้ได้อย่างพร้อมสรรพ ถัดจากกระดานแผ่นนั้นมีโบลิวานอีเวนต์มากมายที่จะจัดขึ้นในคามาคุระติดเอาไว้ด้วยหมุด หัวข้อ 'คอร์สการเขียนบทภาพยนตร์ของอายุคาวะโมคิจิ' ดึงดูดสายตาของผม สถานที่จัดงานคือร้านหนังสือฮามะนักเขียนบทภาพยนตร์ชื่อดังขนาดนั้นจัดคอร์สเรียนที่ร้านหนังสือด้วยชั้นเหวอ

หลังเดินอ้อมผ่านครัวที่สะอาดสะอ้าน ทามาจิซังก็พาพวกเรามายังห้องที่อยู่ด้านในสุดราวกับเป็นห้องลับ

"ลอยด์ซัง คนจากโฮบุนจะมาแล้วครับ"

พอตามหลังทามาจิซังเข้าไปในห้องก็ได้กลิ่นบุหรืตลบไปทั่ว บนพรมสีแดงมีโต๊ะกลมเล็กๆ สามตัวตั้งอยู่

คุโรโอะ ลอยด์เปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กอยู่ตรงโต๊ะริมหน้าต่าง เขาเหลือบมองพวกผมเล็กน้อย แววดตาที่อยู่หลังกรอบแว่นหนา สีดำนั้นน่าเกรงขาม ถ้าจำไม่ผิดเขาอายุสี่สิบเก้าปี ผมหน้าม้าที่แซมด้วยผมหงอกถูกปล่อยให้ยาวลงมา ส่วนผมด้านหลังถูกไถสั้น คุโระอาดสะอ้าน

"สะ...สวัสดีครับ วันนี้ขอบทวนด้วยนะครับ"

โนกิจังยื่นนามบัตรด้วยท่าทางประหม่า ทางคุโรโอะ ลอยด์จึงเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กแล้วหยิบซองใส่นามบัตรที่ทำจากหนังออกมา ตัวหนังสือสีขาวบนพื้นหลังสีดำเขียนไว้ว่า 'คุโรโอะ ลอยด์' ขอบกระดาษทั้งสองฝั่งมีลวดลายเหมือนกับเกวียนขดเป็นวง

พอแลกนามบัตรกับผมและคาซาฮาระซังเสร็จเรียบร้อยแล้ว คุโรโอะ ลอยด์ก็จับผมหน้าม้า

"ไม่ได้ถ่ายรูปมานานแล้วนะเนี่ย ขอไปห้องน้ำสักครู่รอเดี๋ยวนะ"

คุโรโอะ ลอยด์ลุกจากที่นั่งแล้วออกจากห้องไป จากนั้นตามมาจึซังก็ตามออกไปด้วย

พอเหลือแต่คนที่คุ้นเคย คาซาฮาระซังก็พูดขึ้นพลางติดตั้งแผ่นรีเฟล็กซ์* ว่า

"ฮายาซากะซัง บอกโอริเอะซังหรือยังครับว่าจะลาออก"

ผมก็อึก โนกิจังเองก็กำลังมองมาที่ผม

"ยัง...ยังไม่มี...จังหะนะ"

"การจมอยู่กับที่ที่หมดความสนใจแล้วมันน่าเสียดายนะครับ อีกอย่างคุณเคยบอกว่าอีกฉาโนกิคุงไม่ใช่เหรอครับ"

โนกิจังยกมุมปากขึ้นเล็กน้อยโดยไม่พูดอะไร คาซาฮาระซังก็ไล่ต้อนต่อ

* แผ่นรีเฟล็กซ์ คืออุปกรณ์จัดแสงที่ใช้ในการถ่ายภาพ

"นี่ไม่ใช่ยุคที่คนจะถูกผูกมัดกับองค์กรแล้ว ยิ่งเป็นครีเอเตอร์ก็ยิ่งแล้วใหญ่"

"...นั่นสิครับ"

คุโรโสะ ลอยด์กลับเข้ามาในห้องแล้ว

พวกเขาจะถ่ายภาพระยะใกล้แบบมองกล้องและระหว่างให้สัมภาษณ์

"โฮบุ่นจะนี้ออกนิตยสารรายสัปดาห์ที่ชื่อ FUTURE ใช่ไหมนะ ตอนที่เพิ่งเดบิวต์ใหม่ๆ เคยให้สัมภาษณ์ไปครั้งหนึ่ง"

"คุณเดบิวต์เมื่อสี่ปีก่อนสินะครับ" ในกิจจตอบกลับคำพูดของคุโรโสะ ลอยด์ที่เหมือนจะพูดคนเดียวอย่างดีใจ

"อืม นานขนาดนั้นแล้วละ แต่หลังจากนั้นก็ปฏิเสธที่จะเผยแพร่ ออกสื่อมาตลอดเลยมีรูปสมัยอายุน้อยๆ แค่นั้นเอง เป็นหนึ่งรูปที่ล้ำค่าจริงๆ"

เห็นดังนั้นคาซาฮาระซึ่งก็ตอบกลับราวกับปลาติดเบ็ด

"รูปรึ้นถ้าเอามาลงในคอลัมน์นี้ก็น่าสนใจดีสินะครับ แฟนคลับต้องดีใจมากแน่ๆ เลยครับ"

คุโรโสะ ลอยด์ครุ่นคิดเล็กน้อยแล้วจึงเอียงคอ

"เอาสิ ถ้าจำกัดแค่เฉพาะคอลัมน์นี้ละก็นะ แต่ไม่รู้จะว่าอยู่ในฉบับไหน จะหาเจอหรือ"

"เรื่องนั้นทางโฮบุ่นจะคงหาทางได้แหละครับ"

คาซาฮาระซึ่งยิ้มพรางมองมาที่ผม ส่วนคุโรโสะ ลอยด์ก็คลี่ยิ้มเจิบๆ

อย่าพูดอะไรไว้ความรับผิดชอบออกไปง่ายๆ แบบนั้นสิ ผมคิดในใจพลางตอบกลับไปว่า

"จะพยายามอย่างเต็มที่ครับ"

ผมไม่คิดจะหาหรรค ถึงจะเป็นโธเดียวที่นำสนใจ แต่ก็เป็นแคภพประคอบเพียงภพเดียว ให้เจียดเวลาและแรงกายไปทำเรื่องที่ไม่สมเหตุสมผลแบบนั้นมันน่าเสียดายออกจะตายไป แต่อย่างว่าแหละ แคบอกไปว่าหาไม่เจอครับก็จบแล้ว

"ขอโทษที ขอสูบบุหรี่ได้ไหม"

คุโรโสะ ลอยด์หยิบบุหรี่เมีเวียสออกมาจากกล่องสีน้ำเงินหนึ่งมวนและจุดไฟด้วยไม้ขีด พอคุตี้ๆ จะเห็นว่ากล่องไม้ขีดเป็นออริจินัลของร้านเมลดิง พอต เป็นลายภพวาดตรงของหลากหลายประเทศลอยออกมาจากไห

"วงการร้านกาแฟในช่วงหลายปีมานี้ไม่ค่อยมีที่สำหรับคนสูบบุหรี่จัดเลย ร้านนี้มีห้องส่วนตัวที่สูบบุหรี่ได้ ช่วยได้มากทีเดียว"

คุโรโสะ ลอยด์พ่นควันบุหรืออกมาด้วยท่าทางเอร์ดีอ่อยขณะนั้นทามาจิซังก็ยกกาแฟเข้ามาให้ โนกิจังจึงหันหน้าไปมองทามาจิซัง

"ร้านนี้เปิดมาตั้งแต่เมื่อไหร่หรือครับ"

"ตั้งแต่ปลายปี 2013 ครับ ปีนี้ก็ครบหกปีแล้วครับ มันเป็นบ้านสไต้ลโบริธานที่ตกทอดมาจากคุณตา ต้องปรับปรุงกันยกใหญ่ก็เลยรีบทำให้เสร็จก่อนที่ภาษีมูลค่าเพิ่มจะขึ้นเป็นแปดเปอร์เซ็นต์นะครับ เดือนตุลาคมปีนี้เป็นต้นไปก็จะขึ้นเป็นสิบเปอร์เซ็นต์แล้วสินะครับ จะขึ้นไปถึงไหนกันนะ"

ทามาจิซังยิ้มอย่างขมขื่น แล้วโนกิจังก็พูดต่อ

"บ้านหลังใหญ่ด้วยนะครับ เหมาะที่จะทำเป็นคาเฟ่สไต้ลโบริธานแล้วละครับ"

"ครับ แต่ตอนแรกผมไม่ได้จะทำคาเฟ่หรอก อยากทำอะไรประมาณร้านเช่าหนังสือนะครับ แต่ตอนที่พูดคุยกับลูกค้าที่มา

เลือกหนังสือแล้วเสิร์ฟชาให้เป็นบริการพิเศษแล้ว ก็ได้คุยกับภรรยาว่าทำเป็นคาเฟ่ไปเลยดีกว่า พอเป็นคาเฟ่แล้วก็มีลูกค้าที่บอกว่าอยากดื่มชาไปด้วยเขียนจดหมายไปด้วย เลยเอาไปสกรัดมาวางสักหน่อย พอเห็นว่ามีเสียงตอบรับที่ดีก็เลยเพิ่มสินค้าเข้าไปอีก เราเป็นร้านที่เปลี่ยนโฉมไปตามความคิดเห็นของลูกค้านะครับ"

คุโรโอะ ลอยด์จิบกาแฟหนึ่งอีกขณะพักสูบบุหรี่ จากนั้นก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ดูโหยหาอดีต

"ตอนคาเฟ่เพิ่งเปิด ฉันได้รับการแนะนำมาจากคนรู้จักชาวออสเตรเลียนะ จากนั้นที่นี่ก็กลายเป็นที่ทำงานที่ขาดไม่ได้ของฉันไปเลย วันหยุดของร้านทำให้ฉันเดือดร้อน"

"ขอภัยด้วยนะครับ"

ทามาจิซังยิ้มพลางก้มหัว

"กล่องไม้ขีดนี้ดูดีจังเลยนะครับ"

พอผมพูดแบบนั้นทามาจิซังก็หยิบให้ผมกล่องหนึ่ง และยื่นให้คาซาฮาระซังพร้อมบอกว่า

"เอาไว้ใช้ถ่ายภาพที่หลังนะครับ"

ถึงจะไม่มีรูปสมัยก่อนของคุโรโอะ ลอยด์ แต่ใช้สิ่งนี้เป็นภาพประกอบก็เพียงพอแล้ว

"ของที่ร้านนี้โดยรวมแล้วรสนิยมนี้อาจจะเลี่ยนนะครับ แต่มาซื้อเครื่องเขียนตรงทางเข้าก็คุ้มแล้ว" คาซาฮาระซังพูดพลางมองกล่องไม้ขีด

"ขอบคุณครับ มีลูกค้าที่มองเข้ามาในร้านเพราะของพวกนั้นเพิ่มขึ้นจริง ๆ ตอนนี้ก็ดูออกได้ทันทีว่าลูกค้าคนไหนที่ดูอย่างเดียวแต่ไม่ซื้อ"

ในกิจจึ่งเคียงคอดด้วยความสนใจจนทามาจิซังหัวเราะ

"ลูกค้าที่จับสินค้าไปทั่วพร้อมบอกว่าน่ารักจังเลย! ส่วนใหญ่จะไม่ซื้อครับ คนที่อยากได้จริงๆ จะจ้องมองเงิบๆ และเข้ามาซื้อเหมือนตัดสินใจได้แล้ว"

โนกิจังพึมพำว่าอย่างนี้เองด้วยความชื่นชม

"ถ้ามีอะไรก็เรียกผมได้เลยนะครับ"

ทามาจิซึ่งพูดทั้งทำยเช่นนั้นแล้วออกจากห้องไป เขาเองก็งานยุ่งเหมือนกัน

หลังพูดคุยกับคุโรโสะ ลอยด์เกี่ยวกับคาเฟ่แห่งนี้เล็กน้อย โนกิจังก็เปลี่ยนเรื่อง

"การที่อาจารย์คุโรโสะเลือกแนวไซไฟนั้นมีที่มาที่ไปยังไงหรรครับ"

คุโรโสะ ลอยด์จะสาายตาจากโนกิจังแล้วขยับหูที่ดูบเสร็จแล้วลงบนที่เขียนบุรี

"มีนิยายเรื่องไหนที่ไม่ใช่แนวไซไฟด้วยหรร"

เขาใช้มือซ้ายจับคาง ทำท่าเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง อยู่พอขยับนิ้วกลางเล็กน้อยก็มองเห็นรอยด้านขนาดใหญ่บนข้อแรกของนิ้วมือ คงเป็นรอยปวดจากการจับปากกา คุโรโสะ ลอยด์ถนัดมือซ้ายนั่นเอง

นิ้วซึ่งคงใช้เขียนต้นฉบับจำนวนมหาศาลมาก่อนจะเป็นยุคสมัยแห่งคอมพิวเตอร์ละออกจากคางแล้วยื่นไปที่กล่องบุรีที่แทน

"อ้าว แล้วกัน บุรีหมดแล้ว"

คุโรโสะ ลอยด์ขยักกล่องเมเวียสสีน้ำเงินดังกร๊อบ ผมจึงลุกขึ้น

"ผมไปซื้อให้ครับ ยี่ห้อเดิมใช่ไหมครับ"

"ขอบใจนะ ช่วยที พอออกจากร้านแล้วทางขวามือจะมีร้านขายหมวกอยู่ให้เลี้ยวซ้ายตรงมุมถนนนั่น มีขายอยู่ที่โกรเซอร์ี่ตรงนั้นนะ"

คำว่าโกรธเขื่อนั้นไม่ค่อยคุ้นหูผมสักเท่าไร แต่จะให้ถามกลับ ก็เลยเอมรยาพ คงจะหมายถึงร้านขายของนั่นแหละ ผมจึงหยิบแค่ กระเป๋าสตางค์เดินออกไปยังหน้าประตูรู้สึกโล่งใจที่ได้ออกจากสถานที่แห่งนี้

ในกิจจัง คาซาฮาระซัง ทามาจิซัง และคุโรโสะ ลอยด์ แต่ละคนต่างแยกตัวเป็นอิสระไม่ขึ้นตรงกับที่ไหน เป็นผู้เชี่ยวชาญที่ตั้งตัวได้ด้วยชื่อของตัวเองเพียงอย่างเดียว

เสียงประชิดประชันของคาซาฮาระซังย้อนกลับมาอีกครั้ง 'เรื่องนั้นทางโฮบุนจะคงหาทางได้แหละครับ'

ณ จุดนั้นผมไม่ใช่ฮายาซากะซุน แต่เป็น 'โฮบุนจะ' ไปเสียแล้ว

พอออกจากเมลตัง พอตแล้วเดินไปทางขวามือตามคำบอกก็เจอ ร้านขายหมวกในทันที ที่ร้านมีหมวกแขวนอยู่มากมาย ผมสะดุดตากับหมวกควาบบอยสีน้ำตาลอ่อน ไม่รู้ว่าจะมีคนที่มาถึงคามาคุระแล้วอยากซื้อหมวกควาบบอยหรือเปล่า แต่การจัดวางไว้อย่างสง่าผ่าเผย เช่นนั้นช่วยเน้นย้ำให้รู้ว่าที่นี่คือร้านขายหมวกจริงๆ เลี้ยวซ้ายตรงมุมนั้นสินะ มุมเหวอ

เนื่องจากไม่มีตรงไหนดูเป็นมุมเลย ผมจึงมองไปรอบๆ แล้วก็เห็นตรอกแคบๆ เข้าไปในตรอกนี้ดีไหมนะ แค่นี้ก็หลุดออกจากย่านพลุกพล่านแล้ว ตรอกนั้นยิ่งดูเงียบเหงามากขึ้นไปอีก

ไม่มีตรงไหนที่ดูเป็นร้านค้าเลย มีแต่บ้านสไตล์โบราณตั้งเรียงราย มีกลิ่นอายของคนพักอาศัยอยู่ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะมีใครอยู่ภายในบ้าน ทั้งยังไม่มีคนเดินผ่านไปมา สัมผัสได้ถึงความบิดเบี้ยวของบรรยากาศแปลกๆ จนรู้สึกหนาวขึ้นมาเล็กน้อย

ได้ขายคาบ้านชั้นเดียวมีใบแมงมุมขนาดยักษ์นางพญาแมงมุมที่มีรูปลักษณะแบบที่เคยเห็นแค่ในการ์ตูนกำลังขยับขาไปมา ผมหันหน้าหนีเพื่อไม่ให้สบตากับแมงมุมขณะเดินผ่านไป

ดูเหมือนจะมาติดทางเสียแล้ว พอคิดจะเปิดแอปฯ แผนที่ดูถึงได้รู้ตัวว่าทั้งสมาร์ทโฟนไว้ที่ร้าน อันดับแรกผมหันหลังกลับเพื่อจะกลับไปที่เคยแต่ก็ต้องหยุดฝีเท้า เพราะรู้สึกทิวทัศน์รอบกายแตกต่างไปจากเมื่อครั้ง ตรังริมทางมีดอกไม้สีแดงบานอยู่ด้วยเหวอ มีบ้านที่มีชิงช้าในสวนด้วยเหวอ

อยู่ๆ บริเวณขมับของผมก็เย็นวาบ ตลอดทางเดินตามถนนสายนี้มาเพียงอย่างเดียว เพราะฉะนั้นหากย้อนกลับไปแล้วจะต้องออกไปยังที่เดิมได้แน่ ผมจึงเดินต่อไปทุกอย่างนั้นจนสุดทาง แต่อย่างที่คิด ตรงทางออกก็ยังเป็นทิวทัศน์ที่ไม่คุ้นเคย

พอเดินอ้อมผ่านรั้วสูงก็เห็นร้านนาฬิกาเก่า วันนี้น่าจะเป็นวันหยุดของร้าน ตรงมุมร้านมีป้ายไม้กระดานหนาแผ่นหนึ่งวางอยู่บนนั้นมีข้อความที่เขียนด้วยพู่กันชนสัตัวด้วยลายมือที่สวยงามว่า 'ศูนย์บริการข้อมูลคามาคูระอุซุมากิ' ไกลๆ กันมีลูกศรสีแดงชี้ลงด้านล่าง ผมจึงไล่สายตาตามไป ตรงข้างตึกมีบันไดนอกอาคารแคบๆ ขนาดพอผ่านได้หนึ่งคนเชื่อมลงไปสู่ชั้นใต้ดิน

ถึงจะรู้สึกขนลุกนิดหน่อย แต่ผมก็ฝากรความหวังไว้กับคำว่า 'ศูนย์บริการข้อมูล' แล้วเดินไปตามทางที่ป้ายบอกไว้

พอลงบันไดมาก็เจอกับประตูเหล็กขนาดเล็ก พอผมยื่นมือไปจับลูกบิดกลมที่มีขนาดใหญ่เกินความจำเป็นแล้วเปิดออกด้วยความหวาดหวั่น ก็เจอกับบันไดเวียนทอดยาวลงไปด้านล่างอีก

ต้องลงไปใต้ดินอีกเหวอ ทั้งผนังทั้งบันไดล้วนเป็นสีดำ บริเวณ

ราวจับมีหลอดไฟดวงเล็กสลัวๆ ติดไว้เป็นช่วงๆ ด้วยระยะห่างที่เท่ากัน
ถึงจะลัวแล้วควรก้าวเข้ามาในนี้จริงๆ หรือเปล่า แต่ก็ไม่มี
ทางอื่นแล้ว

พอเดินลงบันไดเวียนไปเรื่อยๆ ทั้งบันไดและผนังที่เป็นสีดําก็ค่อยๆ มีสีน้ำเงินเจือขึ้นมา ขณะที่กำลังหวั่นใจเล็กน้อยผมก็มาถึง
ชั้นล่างสุด แล้วพบกับพื้นที่ว่างขนาดหนึ่งห้องสำหรับอาศัยอยู่คนเดียว
สีน้ำเงินเข้มทั่วทั้งบริเวณ

ในห้องเล็กๆ ที่ไม่มีอะไรตั้งอยู่เลย มีคุณตาร่างเล็กสวมชุด
สีเทาสองคนนั่งตรงข้ามกันเล่นโอเทลโลอยู่บนโต๊ะกลมเล็กริมผนัง
ผนังบริเวณเหนือศีรษะมีเปลือกหอยที่ขีดเป็นวงเหมือนจานร่อน
แขวนอยู่ ตอนแรกนึกว่าเป็นนาฬิกาแขวนผนัง แต่พอเห็นว่าไม่มี
ทั้งตัวเลขและเข็มนาฬิกาเลยคิดว่าคงเป็นของตกแต่ง

พอผมยืนนิ่ง พวกเขาก็หันมาทางผมพร้อมกันไม่คลาดเคลื่อน
แม้แต่วินาทีเดียว พวกเขาใส่เนกไทสีน้ำเงินเข้มเหมือนกัน แล้วยัง
มีหน้าตา ส่วนสูง และรูปร่างที่เหมือนกันอีกด้วย เป็นฝาแฝดจิ้งหรีด

"พลัดหลงมาหรือครับ"

หนึ่งในคุณตาถามผม

"อ๊ะ เปล่าครับ จะว่าพลัดหลงก็ไม่เชิง แค่หลงทาง..."

ผมพูดค้างไว้แค่นั้น รู้สึกว่าคำว่า 'พลัดหลง' นั้นตรงกับตัวเอง
ในตอนนั้นมากที่สุด

ใช่แล้ว ตอนนี้อยู่กำลังพลัดหลงอยู่

จากบริษัทนั้น จากงาน จากสิ่งที่ดีเองอยากทำ

"...อาจจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ครับ"

พอผมพิมพ์คำอยู่คนเดียวอย่างเลื่อนลอย คุณตาอีกคนก็พยักหน้า
พร้อมพูดว่า

"แบบนั้นแหละครับ แบบนั้น..."

พวกคุณตาลุกขึ้นทันทีแล้วโค้งให้ผมหนึ่งครั้งอย่างพร้อมเพรียง
"กระผมชื่อโซโตมากิ**"

"ส่วนกระผมชื่ออุจิมากิ** ครับ"

พอดูดี ๆ แล้วผมหน้ามำกับจอนผมที่ม้วนเป็นวงนั้นสื่อถึง
ชื่อของแต่ละคน คงเป็นชื่อเล่นที่มาตั้งเอาที่หลังหรือเปล่านะ หรือว่า
ม้วนผมให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับชื่อ ผมเหม่อมองปลายผมของ
ทั้งสองคนพลางยังมือที่คิดจะหยิบนามบัตรออกมาอย่างติดนิสัย
นี่ไม่ใช่งานสักหน่อย

"...ฮายาซากะ ชุนครับ"

พอผมแนะนำตัวเสร็จอุจิมากิซังก์ก็พูดขึ้น

"ถ้าเช่นนั้น ชุนซัง ขอฟังเรื่องราวของคุณได้ไหมครับ"

"เอ่อ...ผมถูกให้วุ่นให้ไปซื้อบุหรี่...เลยตั้งใจจะไปที่เกอร์เซอร์"

"อืม อืม"

ไม่ใช่สิ

ที่ผมต้องการให้ชี้ทาง ทางที่ควรจะไปที่ผมอยากรู้มันไม่ใช่
เรื่องพรรคนี้

แววตาของผมสั่นไหวไปวูบหนึ่ง

ผม...

อยากเป็นบรรณาธิการนิตยสาร 'DAP' ที่เป็นของโฮบุนนะ

* โซโตมากิ แปลว่าม้วนออกด้านนอก

** อุจิมากิ แปลว่าม้วนเข้าด้านใน

จึงเข้ามาในบริษัทนี้

DAP เป็นนิตยสารธุรกิจสำหรับผู้ชายที่เนื้อหาไม่ได้แข็งทื่อจนดูยึดเยียดเกินไป และน่าสนใจเพราะมีมุมมองที่แตกต่างจากนิตยสารอื่นอย่างเห็นอรรถ ผมชอบตรงที่มันสามารถบอกได้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในโลกนี้อย่างเข้าใจง่าย ไม่อวดรู้และไม่ประจบประแจง เป็นนิตยสารรายเดือนที่มีทั้งสิ่งที่อยากรู้และสิ่งที่ควรรู้ครอบคลุมทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเศรษฐกิจและการเมือง วัฒนธรรม หรือข่าวซุบซิบนั้นเป็นเหมือนคัมภีร์ไบเบิลของผมในสมัยมหาวิทยาลัย

ดูเหมือนว่าชื่อนิตยสาร DAP ไม่ได้เป็นการเอาตัวอักษรแรกของคำมาเรียงกัน แต่เป็นคำภาษาอังกฤษที่มีสองความหมาย ความหมายแรกคือ 'การท้าทายแห่งรักด้วยการตีมือกัน' และอีกความหมายคือ 'ก้อนหินเล็กๆ ที่กระดอนบนผิวน้ำ'

DAP เป็นนิตยสารแบบนี้จริงๆ ทำให้ผมนึกย้อนถึงการพาหิโนให้กระดอนบนผิวน้ำที่มักจะไปเล่นบ่อยๆ แถวริมแม่น้ำ ก้อนหินที่เฉลยวลงลาดและว่องไวกระดอนบนผิวน้ำไปเรื่อยๆ เหมือนนินจาเป็นการละเล่นอันน่าประทับใจที่ทำให้เรื่องไม่น่าเป็นไปได้มาเกิดขึ้นอยู่ตรงหน้า ถ้าหากผมได้เพิ่มพูนความรู้ ผึกฝนการวิเคราะห์ให้ลึกซึ้งขึ้นที่ DAP และไม่ลื้มความซี้เล่น ผมเองก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่เท่าได้เหมือนกัน เหมือนกับว่าจะสามารถตีมือกับผู้ใหญ่เท่าๆ ท่ามกลางคลื่นลมแรงในสังคมได้

DAP นั้นขับเคลื่อนยุคสมัย ความรู้สึกเช่นนั้นเติบโตขึ้นจนทำให้ผมเริ่มหวังว่าอยากจะเป็นผู้สร้างไม่ใช่เพียงผู้อ่านอย่างเดียว

จะบอกว่าอยากเข้าโชนุนะก็ไม่เชิง ผมแค่อยากทำงานที่กองบรรณาธิการ DAP จึงศึกษาองค์กรอย่างบ้าคลั่ง และตอนสัมภาษณ์งานผมก็เล่าอย่างกระตือรือร้นว่าทำไมผมถึงรัก DAP

แม้จะเข้ามาทำงานที่โฮบุ่นจะได้้อย่างไรก็ตาม แต่แผนที่ผมได้เข้ามาประจำในตอนแรกคือแผนกธุรการ หลังจากยึดอัดแสดงออกชัดเจนว่าอยากไปอยู่กองบรรณาธิการ DAP ทุกครั้งที่มีโอกาส 1 ปีต่อมาหัวหน้าฝ่ายบุคคลก็มาบอกว่า

'มีคนลาออกหนึ่งคน อยากลองทำนิตยสารดูไหม'

ผมจึงได้ย้ายมาทำมิโมซ่า

บอกตามตรงว่ามันคือความสิ้นหวังอันเลวร้าย ทำให้ถึงไม่ใช่ว่า DAP แต่เป็นมิโมซ่า ผมถึงขั้นคิดว่าเป็นการกลั่นแกล้งพนักงานใหม่ แต่บริษัทก็มีเหตุผลของบริษัท ก็แค่ให้ผมซึ่งเป็นคนที่ยากเป็นบรรณาธิการอยู่แล้วมาทำงานแทนเพื่อเติมเต็มช่องว่างของคนทีลาออกไป ตราบใดที่ยังเป็นพนักงานก็ต้องเชื่อฟังเท่านั้น ก่อนอื่นถ้าอดทนอยู่ที่นี้ไปก่อนสักวันหนึ่งความหวังของผมก็คงได้รับการตอบรับ ผมปลอบตัวเองเช่นนั้นมาตลอด จากตอนนั้นก็ผ่านมาหกปีแล้ว

เมื่อสามเดือนก่อนจุ๋ DAP ก็หยุดตีพิมพ์ไป จากนั้นก็ยกเลิกการตีพิมพ์อย่างเป็นทางการ

DAP ที่ผมหลงใหลมากขนาดนั้นได้สูญสลายไปเสียแล้ว ในขณะที่ผมกำลังทำคอลัมน์ธรรมดาๆ เกี่ยวกับบ้านอย่าง 'กับข้าวที่ทำทิ้งเอาไว้ได้' หรือ 'การเลือกผงซักฟอกที่เอาชนะคราบน้ำมันได้อย่างไร้เทียมทาน'

เดือนที่แล้วตอนไปดื่มกับเพื่อนร่วมงาน ผมที่เมามายได้คร่ำครวญว่า

'ไม่มีเหตุผลที่จะอยู่โฮบุ่นต่อไปแล้ว' โตะที่ผมนั่งมีโน้ตจ๊องกับคาซาฮาระซึ่งนั่งอยู่ด้วย

โนกิจึงเป็นพนักงานสัญญาจ้างของ DAP เขาก็เป็นหนึ่งในคนที่คลั่งรัก DAP มากกว่าใครเหมือนกับผม พอบังเอิญขึ้นลิฟต์ตัวเดียวกันหรือออกไปดื่มกลุ่มเล็กๆ ด้วยกันหลายครั้งเข้า พวกเราก็เริ่มสนิท และคุยกันว่าสักวันหนึ่งจะไปทำ DAP ด้วยกัน

แต่โนกิจึงทำสัญญากับกองบรรณาธิการไม่ใช่บริษัท เพราะฉะนั้นตอนที่ DAP เลิกตีพิมพ์เขาก็ถูกเลิกจ้างไปโดยปริยาย หลังจากนั้นโนกิจึงที่เริ่มทำงานเป็นนักเขียนอิสระก็ยิ้มและบอกว่าชอบทำงานเขียนมากกว่าบรรณาธิการมาตั้งแต่แรกแล้ว เพราะฉะนั้นแบบนี้ดีแล้วละ นับแต่นั้นงานของเขาก็ราบรื่นและดูสนุกกับมันมากๆ นั่นคือสิ่งที่ทำให้ผมบอกว่า

'อัจฉาโนกิจัง'

อย่างน้อยโนกิจึงก็ได้ทำงานที่ DAP เขารู้ก่อนผมมานานแล้วว่า จะเลิกตีพิมพ์ ได้เฝ้ารอและอาการเลิกตีพิมพ์พร้อมล้มรส ช่วงเวลานั้นที่มีเรื่องอย่าง 'การเก็บข้อมูลครั้งสุดท้ายของ DAP' และ 'บทความสุดท้ายของ DAP' เหมือนกับที่ทุกคนในสังคมเต็มอิมกับกิจกรรมสุดท้ายในยุคเฮเซ

ใช่แล้ว อย่างน้อยผมก็อยากมีส่วนร่วมในช่วงสุดท้ายของ DAP บ้าง อยากเป็นหนึ่งในพยานของประวัติศาสตร์ของ DAP ทว่าความรู้สึกที่มีต่อ DAP กลับต้องล่องลอยโดยที่ไม่แม้แต่จะได้ทำสิ่งเหล่านั้น

ไม่มี DAP อีกแล้ว ถ้าฉันก็ไม่จำเป็นจะต้องอยู่ที่โฮบุณะอีกต่อไป

'ผมไปทำงานฟรีแลนซ์บ้างดีไหมนะ...ไม่อยากทำนิตยสารแม่บ้านแล้ว'

พอหลุดบ่นออกไปแบบนั้น คาซาฮาระซังก็พยักหน้า

'ถ้าฮายาซากะซึ่งเปลี่ยนไปทำงานฟรีแลนซ์ล่ะก็ ผมจะแนะนำบริษัท K หรือบริษัท D ให้นะครับ'

ผมโน้มตัวไปข้างหน้าพร้อมถามว่าจริงหรือครับ 'ไม่ว่าอันไหนก็เป็นบริษัทชั้นนำที่แข็งแกร่งด้านหนังสือธุรกิจหรือนิตยสารสำหรับผู้ชายทั้งนั้น'

จู่ๆผมก็เลิกใส่ใจเรื่องหมุมหมิมแล้วคิดว่าแบบนั้นก็ดีเหมือนกัน ต่อให้ลาออกจากโฮบุนซะแล้วย้ายไปทำที่สำนักพิมพ์อื่นก็ไม่รู้ว่าจะได้ไปประจำแผนกไหน ถ้าต้องเป็นแบบนั้น ผมอยากทำงานฟรีแลนซ์แล้วทำเรื่องที่น่าสนุกกว่านั้นมากกว่า

โนกิจังผู้ไม่เต็มเหล้าอย่างกระอักกระอ่วนให้ผมที่คิดแบบนี้ พลางดื่มชาอุหลง

'ต่อไปเป็นฟรีแลนซ์แล้วก็ไม่ได้แปลว่าจะได้ทำแต่งงานที่ชอบนะ'

'นั่นก็เพราะโนกิจังรับทุกงานที่เข้ามาเลยล่ะ งานที่น่าหนักใจของโอริเอะซึ่งก็ด้วย'

ผมตอบกลับเสียงดังอย่างอารมณ์ขึ้น

โอริเอะซึ่งเป็นรองหัวหน้าบรรณาธิการและเป็นเจ้านายโดยตรงของผม

ถ้าให้พูดแบบดีๆ ก็คือเป็นคนไฟแรง แต่ถ้าพูดแบบแย่ๆ ก็คือเป็นคนทำอะไรไม่เกรงใจใคร เป็นนักกินนักดื่มและชอบใช้ของแบรนด์เหมือนยึดติดกับยุคฟองสบู่แตกที่เกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้ว

เห็นว่าเขามีภรรยาเป็นอดีตแอร์โฮสเตสกับลูกสี่คน โอริเอะซึ่งไม่ใช่คนที่ไฟแรงแบบสดใสเหมือนสมาชิกชมรมกีฬา* แต่มีความร้อนแรงจรัสแสงและความหัวรั้น ซึ่งเป็นคนประเภทที่ผมอยาก

* คำว่าสมาชิกชมรมกีฬาในภาษาญี่ปุ่น หมายถึงคนที่มีความกระตือรือร้น เข้มงวด ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์แบบลำดับชั้น เคารพผู้อาวุโสกว่า ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของคนที่อยู่ในชมรมกีฬาของโรงเรียน

glow ศูนย์บริการข้อมูลคามาคูระอุซุมากิ
ยินดีต้อนรับคุณผู้พลัดหลง

ผู้เขียน มิจิโกะ อาโอยามะ
ผู้แปล ณัฐจุฑา สุวรรณรัตน์
ออกแบบปก Muagg

จำนวน 352 หน้า

ราคา 365 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-94116-8-0

KAMAKURA UZUMAKI ANNAIJO by Michiko Aoyama

Copyright © 2019 Michiko Aoyama

Original Japanese edition published by Takarajimasha, Inc.

Thai translation rights arranged with Takarajimasha, Inc.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

Thai translation rights © 2023 by Mind & Thought Co., Ltd.

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ glow
(ในเครือบริษัท Mind & Thought จำกัด)
285/33 ถนนเจริญสุขุมวิท
แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย
กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
glow@dotbooks.co

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย
จ.นนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ณ ศูนย์บริการข้อมูลมาโคระอุซุมากิ
มีคุณตาฝาแฝดและผู้อำนวยการแอมโมไนต์
กำลังรอดันรับเหล่าผู้พลัดหลงด้วยเหตุผลบางอย่าง

ไม่ว่าจะเป็น ‘ฮายาซากะ’ พนักงานกองบรรณาธิการผู้ติดอยู่บ่อยครั้งว่าตนไม่เหมาะกับงานที่ทำอยู่
‘อายาโกะ’ คุณแม่ผู้ก่อกลุ่มกับอนาคตของลูกชายที่ไม่รู้จะโน้มน้าวอย่างไร
ให้ลูกซึ่งมุ่งมั่นอยากเป็นยูทูเบอร์หันไปเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย
‘โคสุเอะ’ บรรณารักษ์สาวผู้หนักใจและคิดไม่ตกกับคำขอแต่งงานที่ฟังดูไร้น้ำหนักของแฟนหนุ่ม
‘อิจิเกะ’ เด็กสาว ม.ต้น ที่กลัวว่าตัวเองจะโดดเดี่ยวไม่เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน
‘อายูคาวะ’ อดีตหัวหน้าคณะละครสุดป๊อปที่ปัจจุบันขายตัวแทบไม่ออก
และ ‘นุนตะ’ ชายขร่าเจ้าของร้านหนังสือเก่าผู้ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย
ซึ่งครั้งหนึ่งเคยปล่อยความรักหลุดมือไป

ทั้งหกคนต่างก็ถูกความกังวลใจพัดพามาที่นี่เพื่อรับฟังคำแนะนำซึ่งจะเปลี่ยนชีวิตของพวกเขา

นี่คือเรื่องราวปฏิกิริยาเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่จะจุดประกายความหวังและความฝัน
สำหรับผู้หลงทางในวันที่สูญเสียเป้าหมายในชีวิต

หมวดวรรณกรรมแปล
ISBN 978-616-94116-8-0

9 786169 411680

Cover Design: Muagg

ราคา 365 บาท